

længere, og så er man nødt til at kunne slippe af med sine medarbejdere. Eller hvad med buntmagerne, der på grund af Greenpeaceaktiviteterne mod pelse pludselig fik trukket tæppet væk under deres virksomhed, så de var nødsaget til at afskedige nogle af deres ansatte?

Eller sagt på en anden måde: Enhedslistens politiske intentioner om, at vi fra statsmagtens side skal tvinge virksomhederne til at beholde deres ansatte, uanset om der er afsætning for virksomhedens produkter, og uanset om virksomheden i øvrigt har berettigelse på markedet, betyder jo, at det ikke kan lade sig gøre at have et velfungerende kapitalistisk system. Og det er selvfølgelig også her, forskellen mellem Fremskridtspartiet og Enhedslisten tydeligst kommer til udtryk: Enhedslisten ønsker et marxistisk, socialistisk samfund, hvor det er staten, der styrer tingene. I Fremskridtspartiet ønsker vi et frit, liberalt og kapitalistisk marked, hvor virksomhederne skal have lov til at opstå og dø, alt efter om de kan klare sig på markedet, og om der er kunder til deres produkter.

Når Enhedslisten skriver, at man skal gøre alt for at undgå afskedigelser, er vi fuldstændig uenige. Hvis en virksomhed ikke længere har markedsberettigelse, skal den lukkes og fjernes fra markedet, så sunde og gode og raske virksomheder kan komme til i stedet og overtage dens plads. Hvis der ikke er den konkurrence, hvor nogle virksomheder kan gå konkurs og forsvinde fra markedet, får vi et forstenet marked, hvor ingenting fungerer, og hvor virksomhederne bare luller sig i søvn, hvis de ellers overhovedet ansætter nogle medarbejdere. Flere andre ordførere har jo været inde på det ganske rigtige, at hvis dette her blev vedtaget og lovfæstet i Danmark, ville det give et nok så præventivt resultat, nemlig at virksomhederne lod være med at ansætte medarbejdere overhovedet. Hvis man lader være med at ansætte medarbejdere, slipper man for det besvær, Enhedslisten vil pålægge virksomhederne med at komme af med dem igen den dag, der ikke længere er noget at beskæftige de pågældende med.

Lige så vel som vi i dag kan grine lidt over, hvad de mange hjulmagere, tækkemænd og stukkatører, der var ansat for 75 år siden, gik og lavede, skal vi også i fremtiden have mulighed for at leve i et moderne samfund, hvor folk beskæftiger sig med andet end det, der til den tid vil blive betragtet som oldnordiske ting, f.eks. edb-programmering og andre ting, som vi i øjeblikket synes er nok så væsentlige. Derfor

skal man også stemme nej til dette forslag og overlade det til arbejdsmarkedets parter selv at fastsætte de minimumsregler, der skal være i Danmark.

I Fremskridtspartiet synes vi, at Folketinget allerede i dag har lovgivet alt for meget på dette område, og vi kunne godt tænke os at få ophævet nogle love. At følge Enhedslistens tilskyndelse til at lave flere love kan vi derfor langt fra anbefale.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil også godt sige til Enhedslisten, at det foreliggende forslag kan vi ikke støtte; men når det er sagt, vil jeg godt slå en lidt mere forsonende tone an, end nogle af ordførerne har gjort tidligere i dag.

Det ligger sådan, at ministeren i sin tale har givet udtryk for, at der er et udvalgsarbejde i gang, der skal se på hele denne problemstilling. Jeg synes nok, det kan blive spændende at se, hvis man går helt ind til benet, hvordan arbejdet kommer til at forme sig, for som SF's ordfører gav udtryk for, er der utrolig stor forskel i dette land på vilkårene for f.eks. deciderede løsarbejdere og almindelige lønmodtagere og for tjenestemænd, som mange af os her i salen er.

Lad os f.eks. tage et ulykkestilfælde: Hvis en tjenestemand bliver slået ihjel sammen med en løsarbejder, får tjenestemandens højeste pension, svarende til 37 års anciennitet, selv om den pågældende tjenestemand måske kun har været ansat i ét år. Men hvad med lønmodtageren, løsarbejderen? Hans enke får et eller andet beløb, 300.000, 400.000 eller 500.000 kr., og så er det forbi. Det er det ene forhold.

Men så kommer det næste forhold, og det er selve dette, at man arbejder og eventuelt kommer ud for afskedigelser. Her håber jeg, at det udvalgsarbejde fører frem til noget positivt med hensyn til at finde nogle ordninger, og at vi kan drage specielt arbejdsmarkedets parter ind i en dialog med regering og Folketing om, at der skal være større ligestilling, når der bliver tale om afskedigelser. Det skal stadig ske med stor respekt for arbejdsmarkedets parter, men jeg tror, at moderne danske arbejdsgivere af i dag godt forstår, at vi ikke lever i 1930'erne og 1940'erne mere, men at det er en ny tid, hvor man også må tage tilbørlige hensyn.

Så vil jeg sige, at det ville være godt, hvis arbejdsmarkedets parter på en eller anden måde eventuelt kunne samles om – nu kan jeg ikke lide ordet fonde, det kan vi jo ikke lide i Dansk